

Žabica.

V močvirju žaba se zbudí,
okrog pogleda, govori:
»Kje glavo neki sem imela,
da sem do danes tu živel?!
Kako po svetu je lepó!
Poglej le jasno te nebo:
Na njem mi žarko solnce sije,
svetlobo na prirodo lije,
zelen je hrib in vrt in gaj,
to pravi je pozemski raj! —
Slovo tej mlaki hočem dati,
v prelepi svet odopotovati!« —
Na pot z vsem svojim se spusti,
a v trstju malce postojí...
Pozorna zdajci mi postaja,
od daleč tam nekdo prihaja...
Oho, to je naš boter — rak,
ubira proti njej korak...
»Ti, žabica, povej, kam greš,
ugajaš jako mi, da veš!
Napravití pa se umeješ!
Kam z vso prtljago svojo speješ?
Morda do urha si želiš,
do strica starega hitiš?
Imela rada bi igračo,
obiskat mlado greš — krastačo?
Dovolj pijače urh ima,
lepó krastača peti zna,
zares: kot slavček sladko peva,
da daleč kroginkrog odmeva! . . .«
»Čemu bi tratila li čas
pri urhu in krastači jaz!
Doma mi dolgčas je postalo,
zato si svet ogledam malo,
udarim jo čez hrib in plan,
da preživim radosten dan!«
»Ah, škoda, škoda prevelika,
da te tako po svetu mika,
prešerna, žaba, si preveč,
brezplodne želje mi goječ!
Poglej krog sebe: tukaj v kalu
nevarnost ti ne žuga kmalu,
nobene ščuke blizu ni,
noben ti ribič ne preti!
Todà tam zunaj čaplja bela
za vrat te bo takoj prijela,
in tam je kmetiški fantič,
ki mu zaupati ni nič!

Premisli torej in ne hodi,
doma — tako ti pravim — bodi!« —
A žaba slušala ga ni,
tako pri sebi govori:
»Gotovo boter rak se moti.
Adijo!« dalje gre po poti. —
Čez mnogo stezo, mnogi plot
naprej, naprej gre njena pot...
Po lokah zčlenih hoditi;
kaj lepšega pač more biti?
Ob solncu čez rodno poljé —
to vsako radosti srce!
Čez mehki mah in voljno travo
skaklja izprva kot za stavo;
kako jo veseli to vse,
le solnce, solnce, oh, to žge!
A pot le kmalu jo utrují
in žejna žabica je tudi;
pa, oh, nikjer studenca ni,
da žejo hudo si gasi...
Ne le studenca, ni vodice
in niti ni nikjer rosice!
In tudi majhen založaj,
kako bi prav ji prišel zdaj!
Pa komaj po komarju vzpne se,
drzan ga vrabec že odnese;
še preden muho uloví,
že v mrežo pajek jo dobi;
do črva komaj pristopica,
pobere že ga gaščarica;
že misli: polžek pa bo moj,
pa kača ga požre takoj!
In zdaj, čuj, čuj, kako klopoče,
to pa le štoklja bo mogoče!
Res, splula je z višin na tla,
z nogami dolgimi cepta...
Oj, žaba, naj te Bog očuva,
da zla te štoklja ne oključa,
odnese v gnezdo te nato,
kjer te mladiči pojedó!
Na srečo: tu je luknja mišja,
ta dala žabi bo zatišja...
In — vš, vš, vš! — le brzo v njo,
»Ej, čaplja me pa le ne bo!...«
A prav takrat mi vun hotela
iz luknje miška je vesela...
Ko žabo vidi, se vzezi
in v njo se besno zakadí,

peha jo, grize in mesari,
 da žaba odondot jo vdari
 in hvali tisočkrat Boga,
 da jo je rešil iz peklâ!

A zdaj se glad pri njej pojavi,
 moj Bog, moj Bog, kako jo davi!
 Vrhtega je še v ranah vsa,
 kot da iz vojne je prišla!

Na srečo pa je štorclja bela
 prav kmalu zopet odletela.
 Pod drevjem in grmovjem spet
 stopica žaba dalje v svet...

In srečno pride do vasi mi,
 ob hiši tam potok šumi mi,
 sam Bog je htel, da ga dobi,
 da žejo si z vodó vgasi...

A tu se tudi senca širi,
 tu ohladi se in umiri.
 Črviča tudi tukaj vzre;
 večerja dobra bo, kaj ne?

A poleg črva polž se slini,
 slučaj ta srečen, skrb izgini! —
 K večerji žaba se ravna,
 vesela močno zareglja.
 »Kvak, kvak!« na daleč se razlega.
 O, da storila ni mi tega!

Glej: okno s kmetov fant odpre,
 ko vidi žabico, k njej spe.
 Zaman se žaba je kesala,
 da s kvakanjem se je izdala.
 Drhteč v fantiča vpre oko,
 a on jo prime, dé tako:
 »Le pridi, žabica mi mala,
 mi vreme boš prerokovala!

Glej stolpec ta steklen, svetel,
 krog njega trave kup je mal,
 tu v stolpcu je obilo vode,
 glad, žejo tešila ti bode.
 A tu je tudi lestvica,
 po njej brž v stolpec, žabica! —

Ko k tebi stopil bom zarano,
 pojasnila ti boš mi vdano,
 li jasno vreme bo, li dež —
 tako bo torej, da mi veš!

A jaz ujamem ti mušico
 ter dam v nagrado ti slaščico!« —
 Takisto žabi govoré
 s pokrovcem stolpec mi zapre,
 odnese v sobo ga, živino
 zarano žene na planino.
 Ves truden pozno na večer
 domov se vrne naš pastir;
 a tega modri fant ne vpraša,
 če ima jesti žaba naša;
 mušice, črva ne vlovi
 za njo, ki v stolpcu tam medli!

Ko zora dan spet oznanuje,
 pred stolpcem žabo izprašuje:
 »O, botrca, povej mi zdaj,
 bo vreme vgodno danes, kaj?«
 »O, ne, še daues bode lilo!« —
 Odgovor dirne ga nemilo,
 kot veter odondot zvihra,
 nič jesti žabi fant ne dá. —

* * *

Tako je čestokrat prav slabo
 godilo se za našo žabo,
 ne enkrat, nego mnogokrat
 trpeti morala je — glad,
 če nje prerokovanj beseda
 ni dečku prijala seveda! —
 Pač spomnila se dan je vsak:
 Učil me vendar prav je rak!
 Žakaj ga nisem poslušala!
 V domači mlaki bi ostala!
 Da ni sveta me mamil čar,
 nesrečna ne bi bila stvar!
 Tako pa zlo sem doživela:
 Do smrti vjeta bom trpela!...

Večer.

*Tam za oljčnimi gaji
 tiho ugašajo
 solnca večerna trudni smehljaji,
 in vetri od morja
 pesmi prinašajo,
 ki si jih pojejo daljna obzorja ...*

*Više in više
 zemljo prepredajo
 črnih mrakov pajčelani ... in hiše,
 skrite med vrti,
 žalostno gledajo
 v svet kakor starke, trudne do smrti ...*

Boleslav.

